

01.12.2021/ wersja angielska

wzorzec FCI Nr 270

SIBERIAN HUSKY

TŁUMACZENIE PIERWOTNE: Olga Jakubiel (2000)
KOREKTA I UZUPEŁNIENIE: Katarzyna Szutkiewicz / Klub
Nordyckich Psów Zaprzęgowych (2022)

POCHODZENIE: U.S.A.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:
15.09.2021.

UŻYTKOWOŚĆ : Pies zaprzęgowy.

KLASYFIKACJA FCI : Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.
Seksja 1 Nordyckie psy zaprzęgowe.
Bez prób pracy.

WRAŻENIE OGÓLNE : Siberian Husky jest średniej wielkości psem pracującym, szybkim i lekkim na łapach oraz swobodnym i pełnym wdzięku w ruchu. Jego umiarkowanie zwarte i dobrze owłosione ciało, stojące uszy i szczotkowany (gęsto owłosiony) ogon, sugerują jego północne pochodzenie. Jego charakterystyczny chód jest płynny i wydaje się nie wymagać wysiłku. Najlepiej sprawdza się we właściwej mu roli psa zaprzęgowego, ciągnącego, ze średnią prędkością, lekki ładunek na duże odległości. Proporcje i kształt tułowia znajdują odbicie w jego zrównoważonej sile, prędkości i wytrzymałości. Psy rasy Siberian Husky są samcze, ale nigdy toporne; suki są sucze, ale nie oznacza to słabej budowy. W prawidłowej kondycji, z mocnymi i dobrze zarysowanymi mięśniami, Siberian Husky nie ma nadwagi.

ISTOTNE PROPORCJE :

- Z profilu, długość tułowia od najbardziej wysuniętego do przodu punktu łopatki do tylnego krańca zadu przekracza nieznacznie wysokość psa w kłębie.
- Odległość od wierzchołka nosa do stopu odpowiada odległości od stopu do potylicy.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT : Typowy temperament Siberian Husky jest przyjazny i łagodny, ale zarazem czujny i otwarty. Nie wykazuje cech pożądanych u psa stróżującego, nie jest bowiem

nadmiernie podejrzliwy w stosunku do obcych czy agresywny w stosunku do innych psów.

U dojrzałych psów można spodziewać się pewnej dozy rezerwy i powagi. Inteligencja, posłuszeństwo i entuzjastyczna postawa Siberian Husky czynią go miłym towarzyszem i chętnym do pracy.

GŁOWA :

OKOLICA MÓZGOCZASZKI :

Czaszka: Średniej wielkości, proporcjonalna względem tułowia; nieznacznie zaokrąglona na górze i zwężająca się od najszerszego miejsca w stronę oczu.

Stop: Dobrze zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: Czarny u psów czarnych, szarych, **sobolowych lub agouti**; wątrobiany u psów **rudych; czarny, wątrobiany lub** cielisty u czysto białych psów. Jaśniejsza smuga „śnieżny nos” **jest traktowany na równi z pozostałymi.**

Kufa: Średniej długości i szerokości, zwężająca się stopniowo w kierunku nosa, o wierzchołku ani szpiczastym, ani kwadratowym. Grzbiet nosa prosty od stopu do wierzchołka.

Wargi: Dobrze pigmentowane i ściśle przylegające.

Szczęka/żuchwa i uzębienie: Zamykające się w zgryzie nożycowym.

OCZY : Migdałowego kształtu, rozstawione umiarkowanie szeroko i osadzone nieco ukośnie. Oczy mogą być brązowe lub niebieskie; dwoje oczu różnego koloru lub każde oko różnobarwne – dopuszczalne.

Wyraz: przenikliwy, lecz przyjazny, ciekawski, a nawet figlarny.

USZY : Średniej wielkości, trójkątnego kształtu, osadzone blisko siebie i wysoko na głowie. Grube, dobrze owłosione, z tyłu nieco łukowate; bardzo proste, o lekko zaokrąglonych wierzchołkach, skierowanych ku górze.

SZYJA : Średniej długości, łukowata, dumnie wzniesiona w postawie stojącej. W kłusie, szyja wysunięta tak, że głowa niesiona jest nieco do przodu.

TUŁÓW :

Grzbiet: Prosty i mocny, z linią grzbietu prostą od lędźwi do zadu. Średniej długości, ani krępy, ani wiotki wskutek wydłużenia.

Lędźwie: Napięte i szczupłe, węższe, niż klatka piersiowa, lekko podciągnięte.

Zad: Opadający pod pewnym kątem względem linii kręgosłupa, ale nigdy tak stromy, by ograniczał wyrzut tylnych kończy.

Klatka piersiowa: Głęboka i mocna, ale nie przesadnie szeroka; najgłębszy punkt tuż za łokciami i na ich poziomie. Żebra dobrze wysklepione, ale spłaszczone po bokach, by mogły pozwolić na swobodę ruchu.

OGON : Dobrze owłosiony, w kształcie lisiej kity, osadzony tuż poniżej poziomu górnej linii; zwykle noszony nad grzbietem w wdzięcznym, sierpowatym zagięciu, gdy pies jest czujny. Kiedy jest uniesiony, nie opada na żadną stronę tułowia, ani też nie spoczywa płasko na grzbiecie. Opuszczony ogon jest zjawiskiem normalnym u psa w stanie spoczynku. Włos na ogonie jest średniej długości. Długość włosa jest mniej więcej równa na górze, po bokach i na spodzie, co daje ogonowi wygląd okrągłej szczotki.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE: W pozycji stojącej, widziane od przodu, kończyny są umiarkowanie rozstawione, równoległe i proste. Kość mocna, ale nigdy toporna. Długość kończyn od łokcia do podłoża przekracza nieznacznie odległość od łokcia do szczytu kłębu.

Palce szczątkowe na przednich kończynach mogą być usuwane.

Łopatki i ramiona: Łopaska dobrze ukałowana. Ramię nachylone nieco ku tyłowi od najbardziej wysuniętego do przodu punktu łopatki do łokcia; pod żadnym pozorem nie może być prostopadłe względem podłoża. Mięśnie i więzadła łączące łopaskę z klatką piersiową – mocne i dobrze rozwinięte.

Łokcie: Przylegające do tułowia; nie mogą być ani odstające, ani podsiebne.

Nadgarstek: Mocny, ale giętki.

Śródreżca: Widziane z boku, śródreżca są nieco nachylone.

Łapy: Owального kształtu, ale nie długie. Średniej wielkości, zwarte i dobrze owłosione między palcami i opuszkami. Opuszki twarde i mocno wysklepione. Gdy pies znajduje się w naturalnej pozie, łapy nie mogą być ustawione ani zbieżnie ani rozbieżnie.

KOŃCZYNY TYLNE : W pozycji stojącej, widziane od tyłu, tylne kończyny są umiarkowanie rozstawione i równoległe. Palce szczałkowe, jeśli obecne, powinny być usunięte.

Udo: Dobrze umięśnione i silne.

Kolano: Dobrze ukątowane.

Staw skokowy: Dobrze zaznaczony; znajduje się blisko podłoża.

ŁAPY: Owального kształtu, ale nie długie. Średniej wielkości, zwarte i dobrze owłosione między palcami i opuszkami. Opuszki twarde i mocno wysklepione. Gdy pies znajduje się w naturalnej pozie, łapy nie mogą być ustawione ani zbieżnie ani rozbieżnie.

CHÓD/RUCH : Typowy chód Siberian Husky jest płynny i wydaje się nie wymagać żadnego wysiłku. [Siberian Husky] Jest szybki i lekki na łapach; w ringu powinien być wystawiany na luźnej smyczy, w umiarkowanie szybkim kłusie, pokazując dobry wykrok kończyn przednich i dobrą akcję kończyn tylnych. Oglądany od przodu do tyłu w kłusie Siberian Husky nie porusza się ruchem jednośladowym, jednak wraz z narastającą prędkością, kończyny stopniowo zbliżają się, aż do momentu, kiedy opuszki opadają w jednej linii bezpośrednio w linii środkowej ciała. Gdy ślady opuszek zbiegają się, przednie i tylne kończyny prowadzone są prosto ku przodowi, bez odstawiania lub podstawiania łokci czy kolan. Każda kończyna tylna podąża śladem przedniej po tej samej stronie tułowia. Gdy pies jest w ruchu górna linia pozostaje stabilna i prosta.

SZATA:

WŁOS: Szata Siberian Husky jest podwójna, średniej długości i sprawia wrażenie gęstej, lecz nigdy nie jest tak długa, by przesłaniać kontury sylwetki psa. Podszycie jest miękkie i gęste, wystarczającej długości, by podtrzymywać wierzchnią okrywę. Włosy wierzchniej okrywy są proste i dosyć gładko przylegające, nigdy zaś twarde czy odstające od tułowia. Należy mieć na uwadze, że brak podszycia w okresie linienia jest zjawiskiem normalnym.

Trymowanie bokobrodów oraz sierści między palcami i wokół łap, celem nadania bardziej starannego wyglądu, jest dopuszczalne. Trymowanie sierści w innych miejscach jest niewybaczone i powinno być surowo karane.

MAŚĆ: Dopuszczalny jest pełen wachlarz umaszczeń tj. czarne, szare, agouti, sobolowe, rude i białe. Kolor może być jednolity, może mieć wiele odcieni, może mieć białe znaczenia. Powszechna jest różnorodność znaczeń i wzorów, **które mogą być symetryczne lub niesymetryczne, w tym także pinto. Nie należy preferować żadnego z dopuszczalnych umaszczeń, znaczeń lub wzorów. Umaszczenia merle i pręgowane są niedopuszczalne i stanowią wadę dyskwalifikującą. Umaszczenie merle (marmurkowe) definiuje się jako marmurkowy efekt ciemnych plam na jaśniejszym tle tego samego koloru. Nie należy go jednak mylić z kolorową łata na białym tle, jaką wywołuje kolorystycznie cieniowany na całej swojej długości włos okrywowy. Jest to widoczne u psów pinto. Umaszczenie pręgowane jest zdefiniowane jako jaśniejszy i ciemniejszy ale w jednym tonie włos okrywowy, tworzący w ten sposób pionowe tygrysie paski. Nie może być jednak mylony z cieniowanym kolorowym włosem okrywowym na innym kolorze podszerstka, który tak może tworzyć pozorne pionowe pręgi.**

WIELKOŚĆ I CIĘŻAR CIAŁA:

Wysokość w kłębie: Psy: 21-23,5 cala (53,5 - 60 cm).

Suki: 20-22 cala (50,5 - 56 cm).

Waga: Psy: 45-60 funtów (20,5 - 28 kg).

Suki: 35-50 funtów (15,5 - 23 kg).

Waga proporcjonalna do wysokości. Miary podane powyżej przedstawiają skrajne wartości wzrostu i wagi, bez preferencji dla żadnej spośród skrajności. Wszelkie oznaki przesadnie mocnego kośćca lub zbyt dużej wagi, powinny być oceniane negatywnie.

PODSUMOWANIE: Najistotniejszymi cechami rasy Siberian Husky są średnia wielkość, umiarkowany kościec, dobrze zrównoważone

proporcje, nieskrępowany i swobodny ruch, prawidłowa szata, przyjemna głowa i uszy, prawidłowy ogon i dobra kondycja. Wszelkie oznaki przesadnie mocnego kośćca lub zbyt dużej wagi, mało wydajny lub niezgrabny chód, bądź też długa, szorstka szata, powinny być oceniane negatywnie. Siberian Husky nie może wyglądać na tyle ciężko lub topornie, by sprawiać wrażenie zwierzęcia pociągowego. Podobnie nie może być na tyle delikatny i kruchy, by sprawiać wrażenie psa wyścigowego. Niezależnie od płci, Siberian Husky sprawia wrażenie bardzo wytrzymałego. Oprócz już wymienionych wad, u Siberian Husky, podobnie jak w każdej innej rasie, niepożądane są także oczywiste wady budowy, nawet, jeśli nie są one wyszczególnione w niniejszym wzorcu.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

- Czaszka: Toporna lub ciężka głowa; głowa zbyt delikatnie rzeźbiona.
- Stop: Niewystarczający.
- Kufa: Zbyt spiczasta lub zbyt toporna; zbyt krótka lub długa.
- Szczeka / żuchwa i uzębienie: Zgryz inny niż nożycowy.
- Oczy: Osadzone zbyt ukośnie lub zbyt blisko siebie.
- Uszy: Zbyt duże w stosunku do głowy; zbyt szeroko rozstawione; niestojące.
- Szyja: Zbyt krótka i gruba; zbyt długa.
- Grzbiet: Słaby lub luźny; karpowaty; opadająca górna linia.
- Klatka piersiowa: Zbyt szeroka; beczkowata; żebra zbyt płaskie lub słabo wysklepione
- Ogon: Złamany lub ciasno skręcony; obficie opiórowany; noszony zbyt nisko lub wysoko.
- Łopatki: Strome; luźne.
- Kończyny przednie : Słabe nadgarstki; zbyt ciężki kościec; zbyt wąski lub szeroki front; odstające łokcie.
- Kończyny tylne: Strome kolana, krowia postawa, zbyt wąski lub szeroki tył.
- Łapy: Miękkie lub mało zwarte palce; zbyt duże, niezgrabne łapy. Zbyt małe i delikatne łapy. Łapy ustawione ksobnie lub odsiebnie.

- Chód/Ruch: Krótki, szusujący lub nierówny; ciężki lub toczący się; krzyżowanie kończyn lub ustawienie ciała bokiem do kierunku ruchu.
- Włos: Długi, szorstki lub kosmaty; zbyt szorstka lub jedwabista struktura; trymowana szata, z wyjątkiem dozwolonych, wspomnianych powyżej obszarów.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna bojaźliwość.
- Psy wyraźnie wykazujące nieprawidłowości fizyczne lub behawioralne
- Psy powyżej 23,5 cala (60 cm) i suki powyżej 22 cali (56 cm).
- **Umaszczenie marmurkowe i pręgowane**

Uwaga:

- Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.
- Tylko psy funkcjonalnie i klinicznie zdrowe, o typowej dla rasy budowie powinny być używane do hodowli.

Ostatnie zmiany we wzorcu zostały zapisane tłustym drukiem.